அமிர்தவசனி

தெய்வீக மாதப் பத்திரிகை

மலர்: 13	பிலவஹு பங்குனிமீ	வருட சந்தா
இதழ்: 12	மார்ச்—ஏப்ரல் '62	ரூ. 3-00

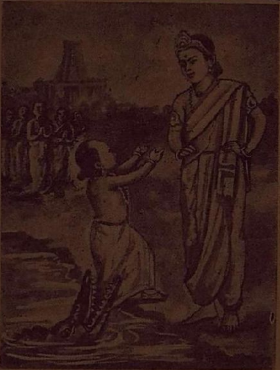

முதலை விழுங்கிய பாலனை சுந்தரர் மீட்டல்

(சித்திர விளக்கம் பக்கம் 536)

ACC. NO. 13855.

— Page — 209 —

உள்பொருள்

பக்கம்

1. மனம் கரைகரும் மந்திரம் (திருப்புகழ்மணி) ... 529
2. குமாரஸ்தவ விளக்கம் (திருப்புகழ் சதுரர் சே. ந. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A.,B.T.) ... 533
3. நிறைவு (கி. வா. ஜ.) ... 536
4. 'சீரான கோலகால' திருப்புகழ் விரிவுரை (குகஸ்ரீ) 541
5. நாகனூர் (தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, M.A.,) ... 554
6. முறையோ, முறையோ (கி. வா. ஜகந்நாதன்) ... 557
7. தாயின் பிழையும் தற்பரி அருளும் (ரஸபதி) ... 560
8. மானிடர் உய்யும் வழியும் தொண்டும் (ஆ. கி. ரங்கராஜன்) ... 571
9. THE WORLD SCHOOL (*Thiruppugal Mani*) ... 575

அமிர்தவசனி சந்தாதாரர்கட்கு வேண்டுகோள்

சித்திரைமீ முதல் பஙகுனிமீ முடிய வருடச் சந்தா உள் நாட்டிற்கு ரூ. 3. பணம் முன்னதாக அனுப்பவும். வி. பி. இல்லை.

இலங்கைக்கு நான்கு வருடச் சந்தா வி. பி. தபால் செலவு உள்பட ரூ. 14.

மலேயா, ஆப்பிரிக்கா, மற்ற நாடுகளுக்கு நான்கு வருட சந்தா முப்பது ஷில்லிங்குகள், போஸடல் ஆர்டராக அனுப்பவும்.

சித்திரை மாதத்திற்கு முன்னதாகவே சந்தாத் தொகையை அனுபபினுல் தொடர்ந்து பத்திரிகை கிடைக்கும். வருட நடுவில் சநதாச் செலுத்தினுல், சித்திரைமீ முதல் வந்த முன் இதழ்கள் கிடைக்கக கூடியதை உத்தேசித்து, சந்தாத் தொகையைப் பெறுக் கொள்ளவோ, மறுக்கவோ நேரும்.

அமிர்தவசனி 54, பந்தர் தெரு, சென்னை.

குறிப்பு: முந்திய இதழ்களின வருடத் தொகுப்புகள் 3-50 வீதம் கிடைக்கும். சில பிரதிகளே கைவசம் உள. தபால செலவு ரூ 1.

இறைஞ்சினுர்கள். அவர்களைக் கண்ட சுந்தரர், "நீங்கள் உங்கள் மைந்தனை இழந்து விட்டீர்களோ?" என்று கேட்க, "அது முன்னே நிகழ்ந்த செய்தி; இப்போது தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளப்பெறும் பேறு எங்களுக்குக் கிடைத்தது" என்று கூறித் தொழுதார்கள்.

'நாம் வந்த இதற்கு மகிழ்ந்து, தம் துயரத்தையும் மறந்து நிற்கும் இவர்களுடைய மைந்தனை இறைவன திருவருளால் மீண்டும் வருவித்துக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று ஆளுடை நம்பி திருவுள்ளம் கொண்டார். "முதலை பிள்ளையை விழுங் கிய மடு எங்கே?" என்று கேட்க அவர்கள் அங்கே அவரை அழைத்துச் சென்றுர்கள். அங்கே நின்று அவிநாசியப்பரை எண்ணி, "எற்றுன் மறக்கேன்" என்று ஒரு திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினுர். மூன்று பாடல்கள் பாடி நான்காவது பாட்டையும் பாடலானுர்.

"உரைப்பார் உரையுகந் துள்கவல் லார்தங்கள் உச்சியாய்
அரைக்கா டரவா ஆதியும் அந்தமும் ஆயினுப்
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளியூர்அவி நாசியே
கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே"

என்ற பாட்டு வெளியாயிற்று. இந்தப் பாட்டு முடிவதற்குள் ஒரு முதலை கரையருகே வந்து ஒரு பிள்ளையைக் கக்கியது. அதுவரையில் அந்தப்பிள்ளை உலகில் வாழ்ந்திருந்தால் எவ்வ ளவு வளர்ந்திருப்பாறே அவ்வளவு வளர்ச்சியுடன் அவன் இருந்தான பிள்ளையைக் கண்ட தாய் ஓடி எடுத்துவந்து சுந்தரர் காலில் கிடத்தித் தானும் விழுந்தாள்; அவளுடைய கணவரும் விழுந்தார். வானவர் பூமாரி பொழிந்தனர். மண்ணவர் அதிசயித்தார்கள். யாவரும் திருக்கோயில் சென்று இறைவனைப் பணிந்தார்கள்.

அப்பால் முதலை வாயினின்றும் மீண்ட பிள்ளைக்கு அன்றே உபநயனம் செய்யச் செய்து உடனிருந்து ஆசி கூறிய சுந்தரர், யாவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சேரமான் பெருமானை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

மலர்பிஞ்சு காய்கனிகள் உள்ளமரம், முள்ளாம்;
சிலரதுபோல், உள்புகுந்து சேதிப்பார் நல்லறமே.

இடையிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்து மலைகளையும் ஆறு களையும் கடந்து மலைநாட்டை அடைந்தார். "முதலைவாயிற் புகுந்த பிள்ளையை மீண்டும் வருவித்து அளித்துச சுந்தரர் வஞ்சிமா நகரத்தை நோக்கி வருகினறார்" எனபதை அடிய வர்கள் ஓடிவந்து முனனதாகவே சேரமான் பெருமாளிடம் தெரிவித்தார்கள். சேரமன்னர் களிக்கடலில மூழ்கித் திணறினர். அவருடைய வரவை முரசறைந்து எங்கும் தெரி விக்கச் செய்தார். நகரத்தை நன்றாக அலங்கரிக்கச் சொன் னார். யானையை அணிசெய்து எதிர்கொண்டு அழைத்துவரப் புறப்பட்டார். நகரில் புகுந்த சுந்தரரைச் சேரமான் வணங்க, மன்னரை நாவல் ஆரூரரும் பணிந்து நலம் விசாரித்தனர். நட்பிலே சிறந்த இவ்விருவரும் அளவளாவினர். சேரமான் சுந்தரரை யானையின்மேல ஏற்றித் தாமும் பின் ஏறி அவருக் குக் குடை பிடித்தார். நகரை வலம்வரச் செய்து வஞ்சிமாநகர் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றார். சிலநாட்கள் அங்கே பலவகை உபசாரங்களையும் பெற்றுத தங்கியிருந்தார்.

ஒருநாள் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசனம் செய்யத் தொடங்கினார். அப்போது அவருக்கு இறைவனோடு ஒன்றவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. இந்த வாழ்க்கையினின்றும் நீங்கிச செல்ல வேண்டும் எனக் கருதினார். "தலைக்குத் தலைமாலை அணிந்த தென்னே" என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடலானார். எட்டாவது திருப்பாட்டில், "வெறுத்தேன மனைவாழ்க்கையை விட்டொழித்தேன் விளங்குங் குழைக் காதுடை வேதியனே" என்பதில் தம் கருத்தைக் குறிப்பித்தார்.

அவருடைய உள்ளக் கிடக்கையை உணர்ந்த சிவபெரு மான் பழையபடியே சுநதரரைத் தன்னுடைய அணுக்கத் தொண்டராக்கிக் கொள்ளத் திருவுள்ளம் பூண்டான். பிரமன முதலிய தேவர்களை அழைத்து, "நாவலாரூரனை வெள்ளை யானையின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு இங்கே அழைத்துவாருங்கள்" என்று ஏவினான். அவர்கள அவ்வாறே திருவஞ்சைக்களம் சென்று கோயில் வாயிலில காத்து நிற்கப் புறத்தே சுந்தரர் வந்தபோது, "எம்பெருமான் அருளிப்பாடு இது" எனறு

மலர்த்தேனை வண்டுறிஞ்சும் மாண்பதுபோல், செய்யும்
சிலஉதவி தன்னை, ஏற்பார் சிறந்தவரே.

தெரிவித்தார்கள். உடனே அந்த யானையின்மேல் ஏறித் தேவர் புடை சூழச் சுந்தரர் கைலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அப்போது அவர் தம் தோழராகிய சேரமான் பெருமானை நினைத்துக் கொண்டு சென்றார். அதனை உணர்ந்த சேரர் ஒரு குதிரையில் ஏறித் திருவஞ்சைக்கள ஆலயத்துக்கு வந்தவர், வெள்ளை யானையின்மேல் செல்லும் சுந்தரரைக் கண்டார். உடனே குதிரையின் காதில் பஞ்சாட்சரத்தை ஓதவே, அது வானின்மீது பாய்ந்து செல்லத் தொடங்கியது. சுந்தரர் ஊர்ந்து சென்ற யானையை வலங்கொண்டு அதற்கும் முன்னாக அது வேகமாகச் சென்றது.

யானையின்மேல் சென்ற சுந்தரர் இறைவன திருவருளை எண்ணி வியந்து ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

தானெனை முன்படைத்தான் அதறிந்துதன் பொன்னடிக்கே
நான் என பாடல் அந்தோ நாயினேனைப் பொருட்படுத்து
வானெனை வந்தெதிர் கொள்ள மத்தயானை அருள்புரிந்து
ஊனுயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான்மலை உத்தமனே.

என்பது அப்பதிகத்தின முதற்பாடல.

திருக்கைலையில் தென் திசைத் திருவாயிலை அடைந்தார் சுந்தரர். அங்கே சுந்தரரும் சேரமானும் முறையே யானையி னின்றும் குதிரையினின்றும் இறங்கிப பலவாயில்களைக் கடந்து திரு அணுக்கன் திருவாயிலை அடைந்தார்கள். சுந்தரர் உள்ளே புகுந்தார். ஆனால் சேரமான உள்ளே புகமுடியாமல் தடையுண்டு நின்றார்.

உள்ளே சென்ற சுந்தரர் சிவபெருமானை ஆராத காதலு டன் தரிசித்துக் கீழே விழுந்து எழுந்து புளகம் போர்ப்ப நின்றார். இறைவன் அவரைப் பார்த்து, "ஊரனே, வந்தாயா?" என்று அன்புடன வினவினான். "அடியேனை ஆட்கொண்டு அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து முடிவிலாத நெறியிலே ஈடுபடுத்திய தேவரீர் பெருங்கருணை எளியேனால் சொல்லும் தரத்ததோ!" என்று சொல்லி உருகி நின்றார் சுந்தரர். பிறகு, "வாயிற் புறத்தில் சேரமான பெருமாள் நிற்கின்றார்" என்று சொல்ல, எம்பெருமான் திருநந்திதேவரைக் கொண்டு அவரை அழைததுவரச் செய்தான்.

தந்தை இறந்தபினர், கல்விக் கிடமில்லை;
சொநத தமமுன போனபினர், தோள்வலிபோம் திண்ணமிதே.

சேரமான் பெருமாள் இறைவன் திருமுன்பு வந்து வணங்கி நிற்க இறைவன் புன் முறுவல் பூத்தவனாய், "நாம் அழையாமலே நீ ஏன் வந்தாய்?" எனக் கேட்டான். சேர மன்னர் அஞ்சலி செய்து, "எம்பெருமானே, அடியேன் ஆரூரர் கழலைப் போற்றி அவருடைய யானைக்கு முன்னே சேவித்தபடி வந்தேன். தேவரீருடைய கருணை வெள்ளம் இங்கே அழைத்து வந்தது. அதனால் திருமுன் வந்தேன். அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பம் ஒன்று உண்டு" என்றார். இறைவன், "என்ன?" என்று கேட்க, "எம் பெருமானே, அடியேன் திருக்கைலையைப் பற்றி ஓர் உலா வைப் பாடியுள்ளேன்; அதைத் திருச் செவியில் சாத்தியருள வேண்டும். எனனுடைய பாசம் நீஙக இந்த வன்றொண்டரு டைய நட்பை எனககு அருளிய பெருமானலலவா?" என்றார்.

சிவபெருமான, அதனைச் சொலலுக என்று பணிக்கவே, அங்கே சேரர் *ஆதியுலாவை விண்ணபபித்துக கொண்டார். கேட்டு மகிழ்ந்த எம்பெருமான், "நீங்கள் இருவரும் நம்மு டைய கணநாதராக இருஙகள" என்று அருள் செய்தான்.

அது முதல் வன்றொண்டர் பழையபடியே ஆலால சுந்தர ராகித் தொண்டு செய்து வரலானார், சேரமான பெருமாள் ஒரு கணநாதராக அங்கே இருந்து இறைவனுக்குரிய பணி களை ஆற்றிவரத் தொடங்கினார்.

பரவையார், சங்கிலியார் எனனும் இருவரும் பாசத் தொடக்கறுத்து, இறைவியின திருவருளால் மீண்டும் கமலினி யாராகவும் அநிந்திதையாராகவும் வநது சேர்ந்தனர்.

சுந்தரர் பாடிய "தானெனை முன் படைத்தான்" என்ற பதிகத்தை அவர் வருணனாகிய ஆழிவேந்தனிடம் அளிக்க, அவன அதைத் திருவஞ்சைக் களத்துககுக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பித்தான். ஆதியுலாவைக் கைலையில் கேட்ட சாத்த னார் திருபபிடவூர் என்னும் ஊரில் வந்து வெளிபபடுத்தினார்.

இவ்வாறு உலகம் உய்யவும் திருததொண்டத் தொகை யினால் நாயன்மார்கள புகழ் பரவவும் திருவவதாரம் செய்த சுநதரமூர்த்தி நாயனார் சைவசமயாசாரியரில ஒருவராக நின்று யாவரும் புகழ்ந்து போற்றும் சிறப்போடு நிலவுகிறார்.

---

*ஆதியுலா, குகஸ்ரீ ரஸபதியின விரிவான உரையுடன், அமிர்தவசனி காரியாலயத்தில் கிடைக்கும்.

விராலிமலை

திருப்புகழ் விரிவுரை

(குகஸ்ரீ)

சீரான கோல கால நவமணி
மாலாபி ஷேக பார வெகுவித-
தேவாதி தேவர் சேவை செயுமுக மலராறும்,
சீராடு வீர மாது மருவிய
ஈராறு தோளு நீளும் வரியளி
சீராக மோது பரிமள இருதாளும்,
ஆராத காதல் வேடர் மடமகள்
ஜீமூத மூர்வ லாரி மடமகள்
ஆதார பூத மாக வலமிட முறைவாழ்வும்,
ஆராயும் நீதி வேலு மயிலுமெய்ஞ்
ஞானபி ராம தாப வடிவமும்
ஆபாத னேனு நாளு நினைவது பெறவேணும்;
ஏராரு மாட கூட மதுரையில்
மீதேறி மாறி யாடு மிறையவர்
ஏழேழு பேர்கள் கூற வருபொரு ளதிகாரம்,
ஈடாய வூமர் போல வணிகரி
லூடாடி யால வாயில் விதிசெய்த
லீலாவி சார தீர வரதர குருநாதா!
கூராழி யால்முன் வீய நினைபவ
னீடேறு மாறு பாநு மறைவுசெய்
கோபால ராய னேய முளதிரு மருகோனே!
கோடாம லார வார அலையெறி
காவேரி யாறு பாயும் வயலியில்
கோனாடு சூழ்வி ராலி மலையுறை பெருமானே!

ஈசனெதிர் நிற்கலாம்; எம்மான் அருள்பெற்ற
நேசரெதிர், அச்சமின்றி நிற்பதுவும் தீதாமே.

(பதவுரை) (ஏர் ஆரும்.........குருநாதா !)

ஏர் ஆரும் மாட கூட மதுரையில் மீது ஏறி - பொலிவு மிக்க (நான்) மாடக் கூடல் எனும் (பயனுள) மதுரைப் பதியின் மேல், (எடுப்பான வெள்ளி யம்பலத்தில்) ஏறி ;

மாறி ஆடும் இறையவர் - (கால்) மாறி ஆடிய எங்குமான எம்மான் (அருளியதும்) ;

ஏழ் ஏழு பேர்கள் கூற வருபொருள் அதிகாரம் - நாற்பத் தொன்பது புலவர்கள் (உரை) கூற, விரிவான பல நுட்பங்கள் வெளியான இறையனுர் அகப்பொருள் நூலின் ;

(அதிகாரம் — அதிகரித்தலை யுடையது.)

ஈடு ஆய ஊமர் போல வணிகரில் ஊடாடி - (மூலத் திற்குப்) பொருத்தம் (ஆன உரையை) ஆய்ந்து அறிவிக்க, (உருத்திர சன்ம) செட்டியாராக, (நலமிகு புலவர்கள்) நடு விருந்து, (கம்பீர) மெய்ப்பாடு காட்டி ;

ஆலவாயில் விதி செய்த லீலா - திருவாலவாய்த் திருக் கோயிலில், (நக்கீரர் உரையே பொருளுரை என்று தீர்ப்பு அளித்த (புனிதத்) திருவிளையாடல் புரிந்தவனே !

விசார தீர - விசேட சாரம் அறியும் தீரனே !

வரதர - வரம் வழங்கும் வண்மையனே !

குருநாதா - குருமுதல்வராகக் குலவுபவனே !

(கூர் ஆழி.........மருகோனே !)

கூர் ஆழியால் பாநு மறைவு செய் - கூர்மை யுடைய சக்கரத்தால் (மாபெரும்) பரிதியை மறைத்தருளிய ;

கோபால ராயன் நேயம் உள திரு மருகோனே - இடையர் தலைவனுன கண்ணன் அன்பு கொண்ட திருமகளின் மருமகனே !

காட்டுத்தீ, எங்கும் கவிந்தஇருள் போக்கிடினும்,
வீட்டுவிளக் கில்தீ, விளங்குவபோல் ஆகாதே.

(கோடாமல்.........பெருமாளே !)

கோடாமல் ஆரவார அலை எறி - (என்றும்) தவறாமல் ஆரவாரித்து அலைகள் மோதுகின்ற ;

காவேரி ஆறு பாயும் வயலியில் - காவிரி நதி பாய்ந்து (வளம் கொழிக்கும்) வயலூரிலும் ;

கோனாடு சூழ் விராலி மலையுறை பெருமாளே - கோனாட்டை (முற்றுகை யிட்டது போல்) சூழ்ந்த விராலி மலையிலும் தங்கி (அரிய) பெருமையை ஆள்பவனே !

(சீரான.........பெறவேணும்.)

சீர் ஆன கோல கால நவமணி மாலா - சிறப்பானதும், நிறை ஒளி நிரம்பியதுமான ஒன்பது ரத்தினங்களை வரிசைப் பட ஊன்றி வைத்துள :

அபிஷேக பார - (சுய) மகிமை யுடைய முடியைச் சூடியதும் ; (*பாரம் - மகிமை. அபிஷேகம் - முடி.*)

வெகுவித தேவ ஆதி தேவர் சேவை செயும் முகமலர் ஆறும் - அளவிலாத வானவர்கள், (அவர்களது) முதல்வர் களான அதிபர்கள் (முதலினோர்) சேவிப்பதுமான ஆறு திருமுக மலர்களையும் ;

சீர் ஆடு வீர மாது மருவிய ஈராறு தோளும் - விளங்கும் சிறப்புடைய வீரலட்சுமி தழுவிய (திகழும்) பன்னிரு திருத் தோள்களையும் ;

நீளும் வரி அளி சீராகம் ஓதும் நீப பரிமள இரு தாளும் - (உடலில்) நீண்ட ரேகைகளை யுடைய வண்டுகள், ஸ்ரீராகம் பாடும் கடப்ப மலரின் மணம் கமழும் இரு திருவடிகளையும் ;

ஆராத காதல் வேடர் மகள் - அடங்காத காதலை யுடைய மறவர் இள மகளான வள்ளியார் ;

எங்கும் இறைசெயலே என்றாலும், அன்பரிடம்
பொங்கும் திருவருளைக் காண்கின்றார் புண்ணியரே.

ஜீ மூதம் ஊர் வலாரி மடமகள் - மூகில்களை வாகனமாக கொண்டவனும், (அவுணனுன) வலனை அழித்தவனுமான இந்திரனது இளம் குமாரியான தேவயானையார் (எனும் இரு தேவியர்); (ஜீ மூதம - மேகம்.)

ஆதார பூதம் ஆக வலம் இடம் உறை வாழ்வும் - (உலகை உய்விக்கும்) ஆதார சக்திகளாக வலத்திலும் இடப் புறத்திலும் இருக்கும் வாழ்வையும்;

ஆராயும் நீதி வேலும் மயிலும் - நியதியை ஆய்கின்ற (ஞான சக்தியான) வேலையும், (மாபெரும் விந்து ரூப) மயிலை யும்;

மெய்ஞ்ஞான அபிராம தாப வடிவமும் - சத்தும் சித்து மான ஆர்வத்தைப் பெருக்கும் அழகு மயமான திருமேனியை யும்: (அபிராமம் - அழகு. தாபம் - அளவிலாத வேட்கை.)

ஆபாதனேனும் நாளும் நினைவது பெறவேணும் - அள விறந்த தீவினையன் ஆன அடியேனும், எந்நாளும் தியானிக்கும் படி, (பரம அருளைப்) பாலிக்க வேணும், (எ - று).

விரிவுரை

வழிவகை வகுத்தார்

கடம்ப மரங்களே நிறைந்தது ஒரு காடு. அதன் கிழக்கில் இருந்தது மணவூர். அரசர் குலசேகரர், அப்பதியை ஆண்ட வர். மன்னர் நண்பர் தனஞ்செய செட்டியார்.

காலை மணி எட்டு. வேர்த்து விறுவிறுத்து, செட்டியார் வேந்தர் முன் வந்தார்.

அரசர் பெரும! வர்த்தகம் காரணமாக வெளியூர்க்குச் சென்றேன். மீண்டேன். வழியிடைப் பட்டது கடம்பவனம்.

நரகமுறும் என்று,பிற நங்கையரைச் சாரார்
திருமுகத்தைக் கண்டாலும், தெய்வஅருள் நேரும்மே.

சூரியன் அஸ்தமித்தான். எங்கும் இருள் எழுந்தது. மருண்டது மனம். இரவு மணி எட்டு.

கண்ணிற்கு எட்டிய தூரத்தில், பளபளத்தது ஒளி. அங்கு விரைந்தேன். என்ன அதிசயம்! எட்டு யானைகள். அவை களின் மேல், ஒரு விமானம். அதனில் இலிங்க உருவில் இறைவன்.

தூய மேனியர் பலர், தொடர்ந்து வந்தனர். வரத சிவத்தை, நானகு யாமத்தும் வழிபட்டனர். இரவு முழுதும், அந்த ஈடு பாட்டில் இருந்தேன். பொழுது விடியும் நேரம். என்ன அற்புதம்! கண்ணிமை நேரத்தில், இருந்தவர் மறைந் தனர்.

ஆஹா! அவர்கள் அமரர்கள் என்று, அதனபின் அறிநதேன். அதைத் தஙகட்கு அறிவிக்க நினைததேன். நேரே இஙகு வந்தேன் என்று, இனபக் கண்ணீரை செட்டி யார் இறைத்தார். செய்தி கேட்ட மன்னர் மெய் சிலிர்த்தது.

அன்று முழுதும், அரசர்க்கு அதே நினைவு. காட்டி லிருக்கும் பெருமானை, கருதியபடியே கண்ணுறங்கினார். இரவு மணி மூன்று. எல்லாம் வல்ல சிததர் எதிர் நின்றார். எண்ணு வது போதாது; செயலில் இறங்கு! ஒரு நகரை அங்கு உரு வாக்கு. வசிபபவர் வாழ்வடைய, பாண்டியா! மகத்தான ஒரு ஆலயம் சமைகக மறவாதே! என்றார்.

வேந்தர் திடுக்கிட்டு விழித்தார். வியர்த்தது மேனி. அமல பரமா! விமல முதலே! எனறு, கூப்பிய கரங்கொண்டு கும்பிட்டார்.

எழுந்தார். பரிசனங்களுடன் விரைந்தார். கடம்பவனக் கண்ணுதலைக் கண்டார். அடியற்ற மரம்போல் அடியில் விழுந்தார். ஏத்திப் போற்றி இறைஞ்சினார்.

தனையளித்தோள், தம்முன்மனை, தன்குருவின் தாரம்,
மனைவிதந்த மாமி யிவர், மாதாஎன் றோர்மனமே!

ஏவலரை ஏவினுர். காட்டை அழித்தார். எப்படி நகரை அமைப்பது? இந்த ஏக்கம் மனத்தில் எழுந்தது.

என்ன அதிசயம்! கனவில் வந்த சித்தர், நனவில் எதிர் வந்து நின்ருர்.

ஆலயம், கோபுரம், மண்டபம், வீதிகள், சாலைகள் முதலியவைகளை, இன்ன இன்ன இடத்தில், இவைகளில் உள்ளபடி அமைத்து, வழிபாட்டு முறைகளை வகுத்து வை என்று, ஆகம நூற்கள், சிற்ப நூற்களை அளித்தார். திடீரென்று மறைந்தார்.

அரசரும் பிறரும் அதிசயித்து வணங்கினர். நம்பர் அருளை நம்பி, ஆலயத்தை முதலில் அமைத்தார். வருண முறைப்படி வீதிகளை வகுத்தார். ஏரிகள், குளங்கள், கிணறுகளை எழுப்பினுர்.

விமலர் திருசசடை மின்னியது. சடையி லிருந்த புதுமதி அமுதம் பொஙகியது. சிந்திய திவலைகள், பரவி எங்கும் படர்ந்தன. சின்மயத் திருவடி சார்ந்தவர் சிவமாவது போல், மதுர அமுதம் பரவிய அபபதி, மதுரை எனும் பெயர் எய்தியது.

இடர் பல தவிர்த்தார்

அருளாளர் பலர், மதுரையில் அவதரித்தனர். எங்கும் இறை வழிபாடு எழுந்தது. அதனுல், வளம் பல எங்கும் வளர்ந்தன. போக தாக மருளான பொன்னுலக வாழ்வை நிந்தித்தல்; சிவனுர் அருளைச் சிந்தித்தல்; இஃது, அப் பதிவாழ் மக்கள் மனநிலை.

இந்திரன் இதனை அறிந்தான். இறுமாந்து எழுந்தான். மதுரையை அழித்து விடுஙகள் என்று, எடுப்பான மேகஙகளை ஏவினுன. அல்லோல கல்லோலமாக, இடியும் மின்ன

உற்றதொழில் செய்வார்க் கொருநாளும் பஞ்சமிரா;
பற்றிஜபம் கொள்வார்க்குப், பாவமென்றும் இல்லையரோ.

ழும் எழுந்தன. பெய்த பெருமழை கண்டு, அஞ்சி மக்கள் அலறினர்.

இறைவர் முடிமேல் இருக்கும் கங்கையில், ஏராளமான மேகங்கள், அவைகளுள், நான்கு மேகங்களை நம்பர் ஏவினர். விண்ணில் அவைகள் விரைந்தன. விரிவான நான்கு மாட கூடங்கள் போல் விளங்கின. படபடத்த மழை நீரைப் பருகின.

அது கண்ட அமரர் தலைவன் அஞ்சினன. ஓடி விண்ணில் ஒளித்தான். நீடித்த மழையும் நின்றது. சிவ முகில்கள், சிவனுர் திருமுடியில் சேர்ந்தன. அச்சம் அகனற அனைவரும், ஆண்டவனை ஆராதித்தனர். அன்று முதல் அப்பதி, நான் மாடக் கூடல் என, அரியதொரு நாமத்தை அடைந்தது.

மாறி ஆடினுர்

பாவலர் ஒருவர், பாண்டி நாட்டிற்கு வந்தார். பாண்டியர் இராஜ சேகரரைப பார்த்தார். எங்கள் நாடு, சோழ நாடு என்ருர்.

அப்படியா ! சோழ மனனர் சுகமா என்ருர் பாண்டியர்.

எககுறையும் அவர்கு இல்லை. அவர் 64 கலைகளையும் அறிந்தவர். 63 கலைகளை நீர் அறிந்தவர். பரத கலையில் உமக்குப் பழக்கம் இல்லை. எனவே, எங்கள் அரசர், உம்மை விட ஏற்றம்பெற்றவர் எனருர். சீசசி. எனன மோசமானபேச்சு!

மன்னர் இராஜ சேகரர், அது கேட்டு வருந்தினர். உள்ளதைத் தைரியமாக உரைத்தார் எனறு, ஓரளவு மனம் அமைதி கொண்டது. அரிய சனமானம் அளித்தார் ; அவரை வழிக்கூட்டி அனுப்பினர்.

பரத கலையை, முதிர்நத வயதில முயனறு பயின்ருர். தெளிவு மிகுநது அதில தேறினுர்.

ஸ்ரீமீனுட்சி திருமணத்தில், புலிக்கால் முனிவரும், பாம்புக் காலரும் விரும்பி அனபொடு விண்ணபபித்தபடி, வெள்ளி

மோனமுறு வாழ்க்கையாககுள, மோது கலகமிலை;
வூனம்போல ஞானிகள்தாம், வாழப் பிறந்தவரே.

யம்பலம் மதுரையில் விளங்கியது. அங்குள் ஆனந்தக் கூத்தரை, அன்பு வெள்ளம் கரை புரள, பாண்டியர், சிந்தை மகிழ்ந்து நாளும் சேவிப்பவர்.

மற்றவர் கண்கட்கு, அது சிலாரூபம்; பாண்டியர் பக்திக்கு, அது தெய்வமே யான திருவுருவம்.

ஒரு நாள் வழிபாட்டில், மன்னர் ஊன்றி இறை திருவுருவை உணர்ந்தார்.

மானின் துள்ளலும், மயிலின் சாயலும் வெளிப்பட, அங்கமெலாம் பல நுட்பங் காட்டி ஆட, பாதம் இரண்டும் ஊன்றிப் பரதம் பயின்ற நமக்கு, எவ்வளவு சிரமமாக இருந்தது? அநாதி காலம் தொட்டு, எம்பெருமான ஆடுகின்றரே! என்று, எண்ணும்போது அவர் இதயம் பதைத்தது.

ஒருகால் தூக்கினீர்! ஓயாது ஆடுகிறீர்! நோகாதா? தாள் நோகாதா? ஆட்டம் நின்றால், அகில சராசரமும் அழிந்து விடும்: அதனை அடியேன் அறிவேன். ஊன்றிய திருவடியை உயர்த்தும்! உயர்த்திய திருவடியை ஊன்றி ஆடும். உமாபதே! என்று, கலகல கண்ணீர் பெருக்கிக் கதறினர்.

அதை யறிந்த வெள்ளி யம்பலர், காவலர் விரும்பியபடி, கால் மாறி ஆடும் கற்பகம் ஆயினர். அது கண்டு, பூமாரி சொரிந்தது பொனனுலகம். கண்மாரி பொழிந்தார் காவலர்.

"ஏராரு மாட கூட மதுரையில்
மீதேறி மாறி யாடும் இறையவர்"

என்று, புளகிதம் எய்தி அன்பர்கள் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

தனிப்பொருள் தந்தார்.

சண்பக பாண்டியர், ஒரு நாள் சங்கப் புலவர்களைச் சந்தித்தார். பொருள் அல்லவற்றைப், பொருள் என்று உணர்வது மருள். வீணன அம்மருள் விலக, இன்பப் பொருள் இலக்கணத்தை இயற்றுங்கள் எனறு வேண்டினர்.

திருவிலதேல சங்கடந்தான்; தெய்வவளச் செய்யாள்
மருவினளேல், வாழ்க்கை மணம்கமழும் நிச்சயமே.

அரசே! மண் பெண் பொன்னேத்தான், பொருள் என்று மதித்துளது நம் மனம். அது மருள்தான். மெய்ப்பொருளே, மெய்ப் பொருள்தான் அறிவிக்க வேண்டும் என்று, பாவலர்கள் பதில் கூறினர்.

வேந்தர், சிறந்த புலவர்களுடன் சென்றார். முதல்வன் திருமுன் முறையிட்டார். சுந்தரேசர், வாழ்விக்கும் சுவடி ஒன்றை, பலி பீடத்தில் வைத்தார்.

காவலர் முதலினோர் கண்டனர். மகிழ்ந்தனர். எடுத்தனர். படித்தனர்.

"அன்பின் ஐந்திணைக் களவெனப் படுவது,
அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள்,
கந்தருவ வழக்கம் எனமனார் புலவர்"

என்பது முதலாக, 60 சூத்திரங்களா யிருந்தது அந்த அருள் நூல். சிவ ஜீவ சம்பந்தம், அந்நூற் பொருள். அப்பொருளை யடைவது, வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். அந்தணர் வகுத்த எண்வகை மணத்துள், இது களவு மணம். சொற் பிரபஞ்ச, பொருட் பிரபஞ்ச சூழ்நிலை கடந்து, ஆணவாதி அகன்று, அரிஷாதி தாண்டி, அந்தரங்க சந்திப்புப் பலதரம் நடத்தி, அருணிழல் எய்தி, சாந்தி மகோற்சவ சால்பு காணல் எனும் நுட்பங்களை, காந்தர்வம் எனும் பெயரால், ரூபகாலங்காரம் தோன்ற, ஒரு கதைபோல் போகிறது, புனித அதன் போக்கு.

அகப் பொருளான அப் பாற்கடலை, கவிஞர் தம் மதி கொண்டு கடைந்தனர். எவரும், தம்தம் உரையையே ஏற்றம் என்றனர்.

மூல முதலே! அருளாகரா! நீர் தந்த மூலத்திற்கு, உரிய உரை எந்த உரை? அருள்க ஐயா! என்று, அரசர் அழுது வேண்டினர்.

ஈட்டுதலும், பேணுதலும், எண்ணு தழிப்பதுவும்,
கோட்டமுளர் கொள்ளை கொள்வதுவும், நம்வினையே.

அன்பனே! வணிகர் வீதியில், உப்பூரி குடிகிழார் மைந்தர் ஒரு ஊமை. பெயர் உருத்ர சன்மன். பத்து வயது பாலன். முருகன் அம்சம் ஆனவன். பல உரைகளையும் அவன் முன் படித்தால், அவனே தீர்ப்பளிப்பன் என்று, ஆகாயததில் பிறந்தது அசரீரி.

பேசும் திறத்தர் எழுதிய உரைகட்கு, பேசாப் பிள்ளை தீர்ப்பளிக்குமாம்! விமலர் ஆடலே ஆடல் என்று, வேந்தரும் புலவரும் வியந்தனர். ஊமைப் பிள்ளையை விசாரித்து அறிந்தனர்.

ஒரு காலத்தில், பிரளயததால் ஒழிந்தது உலகம். உலகம் மீட்டும் உருவானபோது, மதுரைக்கு உரிய நாற்பாங்கு எல்லையை, நம்பர் திருமுடிப் பாம்பொன்று, வாயுள் வாலிட்டு வட்டமிட்டுக் காட்ட, வம்சசேகர பாண்டியர் அங்குத் தலைநகர் அமைக்க, அன்று முதல் மதுரை, ஆலவாய் என்னும் பெயரையும் எய்தியது.

தந்தை பொருட்டுத் தநயர் காப்பு.

அந்த ஆலவாய்க் கோயிலிற்கு, ஊமைப் பிள்ளையை அழைத்து வந்தனர். ஆறுகால் பீடத்தில் அமர்த்தி அர்ச்சித்தனர். ஒவ்வொருவராகத் தம் உரையை ஒப்பிக்கல் ஆயினர்.

சிலர் உரையைக் கேட்டு, சிரித்தது ஊமை. சிலர் உரைக்குத், திருமேனியைச் சொரிந்து கொண்டது. பலரது விதண்டை உரைகளை வெறுத்தது. கபிலர் பரணர் உரைகளில், களிப்பைச் சில சில இடங்களில் காட்டியது.

மதுரை கணக்காயர் மகனுர் நக்கீரர். அவர் உரையில் உள்ள சொற்சுவை, பொருட்சுவைகளை, முழுதும் உணர்ந்து முறுவலித்தது. கரக்கம்பம் சிரக்கம்பத்தைப் பல இடத்திலும் காட்டியது.

தாமே புரிவினையால், தாவிவரும் இன்பதுன்பம்;
தாமே அனுபவிக்கத் தான்வேண்டும், திண்ணமிதே.

பொருளின் மதிப்பை உரைத்துக் காட்டிய மாற்றுரைக் கல்லாக, உருத்திர சன்மரை, உலகம் இன்றும் உணர்கிறது. மூலமும உட்பொருள்; உரையும் உள்ளுறை. இறையனார் அகப்பொருள் என்பது அந்நூற் பெயர்.

'ஏழேழு பேர்கள் கூற வருபொருள் அதிகாரம், ஈடாய ஊமர் போல வணிகரில் ஊடாடி, ஆலவாயில் விதி செய்த லீலா!' என்று, உணர்ந்து இவ்வரலாற்றை ஓதும் போதே, கல்லான மனமும் கரைகிறதே! விதியை விதித்தாய்! ஓம் பொருட்கு மெய் உரை செய்தாய்! தீர்ந்த உரை இது என்ற தீர்ப்பும் அளித்தாய்!

விசார தீரா! வரதரா! குருநாதா! என்று, உணர்வு உனை நோக்கி விரைகிறதே!

ஆழியை ஏவி, பரிதியை மறைத்து விஜயனைக்காத்த பரந் தாமன் மருகர் நீர்! திருமகள் விலாசம் திகழ்பவர் நீர்! உணர்ந்தோம்! 'கோபால ராயனது திரு மருகோனே' என்று, கூவி உம்மைக் கும்பிடுவோம்.

வற்றாத ஜீவநதி காவிரி. முப்போகம் தருவேன். கனி வொடு மக்களைக் காப்பேன் என்னும் குறிப்பு வெளிப்பட, ஆர வாரித்து அலை வீசுகின்ற அந்த ஆறு, வாவிப் பாய்ந்து வளம் தருகிற ஊர் வயலூர். மருத நிலமான, இன்ப அத் திருப் பதியில் இருக்கின்றீர்!

கொங்கு நாட்டில் உளது கோனாடு. அந்நாட்டின் நடுவில் விண்ணளாவி யுளது விராலிமலை. அக் குறிஞ்சியையும் மருதையும் இடமாக் கொண்டு, பிரமம் எனும் பெரிய பொரு ளான நீர், தடத்தத் திருவுருவில், பெரியோன் என்பது பெரிது தோன்ற, இன்ப வடிவமாக எழுந்தருளி யிருக்கின்றீர்!

எந்தெந்த காலத்தோ செய்த இருவினைகள,
சொந்தங்கொண் டாடி,நமைச் சொக்கவைத்தல் காணீரோ.

அகில அண்டங்களின் அதிபர் நீர். அதை உமது மணி மகுடங்களே அறிவிக்கின்றன. அவைகளை எவரும் தாங்க முடியாதே! அது அத்தனை பாரம்! அத்தனை மகிமை! அதனை யறிகிறேன்! அத் திருமுடிகளைச் சுமந்த உமது திருமுக மலர்கள், ஆஹா என்ன அற்புதம்!

வீர மகளின் விலாசமாய், பயனளிக்கும் உமது திருத் தோள்கள் பன்னிரண்டு. அவைகள் செய்யும் பேரருளை, ஓத ஒருவாய் போதுவதோ?

வண்டுகள் மொய்க்காத மலர்கள் சண்பகம் என்பர். அத் தெய்விக மலர்கள், அர்ச்சனை முறையில், அருளார் திருவடி களில் அமர்ந்து அழகு பெறுகின்றன. வேத தேவதைகள் வண்டுகளாகி, ஸ்ரீராகம் பாடி, உமது இரு தாள்களையும் இறைஞ்சியபடியே இருக்குமே!

இறையனுர் அகப்பொருளில், களவு கற்பு என இரு இயல்கள் இருக்கின்றன. களவியல் விளைவிற்கு உதாரணமாக, இருமையில ஒருமை உண்டாக்கும் அடங்காத தம் வேட் கையை, வலதகி லிருந்து காட்டுகிருர் வள்ளியார்.

கற்பியல் தாகத்தை, இடத்தி லிருந்து தேவயானையார் எண்ண வைக்கிருர். அகில உலகையும் தாங்கும் அந்த ஆதார சக்திகள் இருவரும், உமது இருபுறத்தும் தழுவியுள அது தானே வளமார்ந்த அத்வைத வாழ்வு. இறையும் உயிரும் இணையும் இயலே, நினைவூட்டுகிறது அந்த நிலை.

இறையனுர் அகப்பொருள், சுருதி அனுபவம். வல்லி தேவயானை சமேத வாழ்வு, பிரத்யட்சப் பிரமாணம். ஊன்றி இதனை உணராமல், பெற்ருேர் மற்ருேர் உடன்பாடின்றி, கண்ட இடத்தில் காமித்து, சுதந்தர புத்தியில் சுகிப்பது தமிழர் மதம். இதற்கு எடுத்துக் காட்டு இறையனுர் அகப்பொருள்

காயும் விடம்கருடற் கில்லை;அது போல்,எனறும்
தூய அறிவினர்க்குத், துன்பஇன்பம் தோன்ருதே!

என்று எவரேனும் எண்ணுவரேல், பேசுவரேல், திருவருட் குமரா! நீதான் அவர்கள் அறிவைத் திருத்த வேண்டும்!

விதி விலக்குகளை அறிவிக்கும் சட்டபுத்தகம் வேதம். அந்த நியதிகளை, ஏவ்வளவு பின்பற்றுகிறது ஆன்மா: பாழும் ஆணவம், அதன் அறிவை எப்படி யெப்படிப் பாதிக்கிறது: அந்த இருள் அகல, எவ்வெவ் வகையில் முன்வந்து உயிர் முயல்கிறது என்று, பேசா உருவில் வேலும், பேசும் உருவில் மயிலும், சிறக்க ஆய்வு செய்யுமே!

விந்து தத்துவ மயிலில் விளங்கி, எடுப்பான ஞானவேலை ஏந்தி, சத்தும் சித்துமான அழகிய உமது திருவுருவம், தாபம் தந்து ஆன்மாக்களைத் தழுவிக் கொள்ளுமே!

அபராதியான அடியேன், வாழ்க்கையில் விரயம் ஆகாத படி, மகுடமணி ஆறுமாமுகம், பன்னிரு திருத்தோள், இரு திருவடிகள், இருபுற தேவியருடன் மயிலேறி, வேலேந்திய மெய்ஞ்ஞான வேட்கை மேவவைக்கும் உமது கேசாதி பாதங் களை, என்றும் அடியேன் எண்ண அருள்!

பொன்னோ பொருளோ, விண்ணோ பிறவோ வேண்டா பெருமா! இந்தத் தியானம் ஒன்று போதும் என்று, விநயம் மிகுந்து விண்ணப்பித்தபடி.

ஓம்.

வாழ்க திருப்புகழ் வளம்

எரியும் கனலெதிரில், இல்லைகுளிர் என்பர்!
நரிகுணத்தர்க் கென்றும், நடுங்குமனம் உள்ளதுவே.

5. நாகனார்

(தணிகைமணி. வ. சு. செங்கல்வராயபிள்ளை, M.A.)

(கருதுடுப்பூர் நாகனார் அடியார்க்கும் அடியேன்)

பொத்தப்பி நாட்டில் உடுப்பூரில் இருந்த வேடர்களுக்கு அதிபதி நாகனார். அவருடைய மனைவி தத்தை என்பவள். இவ்விருவரும் முருகவேளிடத்தும், முருகவேளின் அடியார்கள் இடததும் பரமபக்தி பூண்டவர்கள். இவர்களுடைய பக்தி,

''வேல்மயில் துணையென்றோதி வீதியில் வருவோர்க்கெல்லாம், பால்பழம் ஏனல் மாத்தேன பலவும் நன்கூட்டி அன்னார், கால்களைத். தலைமேற் கொண்டு கனிவுடன் போற்றித தம்மால், ஏல்வன யாவும் நல்கி இனிது வாழ்ந் திருநதார் பனனாள் ''

எனவரும் சேய்த்தொண்டர் புராணப் பாடலால் விளங்கும். தமக்கு ஒரு மகவிலாக் குறையை நினைத்து இவர்கள் அடிக்கடி வருந்துவர்.

''மழலைவாய்க் குதலைத் தீஞ்சொல் மகவிலா நமது வாழ்வு
விழலினுக்கிறைத்த நீர்போல் வெற்றுவாழ் வாகுமன்றே''

என நாகனார் தமது மனைவியிடம் கூறி வருந்துவர். திருவருள் இயக்க, நாகனார் 'அஞ்சேல்' என மனைவிக்குக் கூறி, அறுமுகவேளை பரவி அவர்க்கு ஒரு கோயில் இனிது அமைத்து, அதில் அவர் திருவுருவைத் தாபித்து நாள்தோறும் வழிபட்டு வருவாராயினர்.

வருகொடியோர், புண்ணியர்போல் மாநடனம் செய்வார் ;
கருப்பூரம், உப்பு, வெண்மை; ஆயினும்தற் காட்டிடுமே.

"வெள்ளிமலை அத்தன் விழிகுளிரு மாறுதினம்
துள்ளி விளையாடும் சுயஞ்சோதிச் சுடர்க்கொழுந்தே"

"இந்துநுதல் அம்மை இருகண் குளிரும்விதம்
சுந்தரக் கூத்தாடும் சுயஞ்சோதிச சுடர்க்கொழுந்தே"

"அமரர் பெருமானுக்கு ஆரும் திருவளித்த
குமரய்யா! நீ உன் குளிர்கண்ணுற் பாராயோ"

"பெண்ணுண் அலியலாப் பிஞ்ஞகனுர் கொஞ்சவரும்
கண்ணுளா! நீ உன் கடைக்கண்ணுற் பாராயோ"

"சந்ததிகள் இல்லாச் சழக்கர் இவர்க ளென்றே
இந்த உலகோர் எமைஇகழ்ந்து கூறஉளம்

வெந்தையா எந்தையுனை வேண்டினேம் வேட்கையறக்
கந்தையா! நீ உன் கடைக்கண்ணுற் பாராயோ"

என்றெல்லாம் பலநாள் போற்றி இறைஞ்சினர். மயில், கிளி, கோழி இவைகளை ஐயன் கோயிலுக்கென விடுத்து, குரவைக் கூத்தாட்டுவித்து, ஏழை எமது குறை தவிர்த்து ஆளுக" *எனத் தொழுது வணங்கினர்.*

*"வாரணச் சேவலோடும் வரிமயிற் குலங்கள் விட்டுத்
தோரண மணிகள் தூக்கிச் சுரும்பணி கதம்பம் நாற்றிப்

போரணி நெடுவேலோற்குப் புகழ்பரி குரவை தூங்கப்
பேரணங் காடல் செய்து பெருவிழா எடுத்துப்"

போற்றினர். 'அயிலுடைத் தடக்கை வென்றி
அண்ணலார் அருளினுலே' தத்தை கருவுற்ருள்.

---

* பெரிய புராணம் கண்ணபபர் 11.

சீலமிலார் ஏதேதோ செபபிடினும், உத்தமர்கள்
காலம் இடமுணர்ந்து, வாய்திறவார் கண்டாமே.

ஒரு ஆண்மகவு ஈன்றாள். அக் குழந்தையை எடுக்கும் போது அது திண்ணெனும் வன்மையுடன் இருந்த காரணத்தால் அக் குழந்தைக்குத் 'திண்ணன்' எனப் பெயர் சூட்டினர். இந்தத் திண்ணரே வளர்ந்து வேட்டைக்குச் சென்றபொழுது, காளத்தி மலையில் சிவபெருமானது திருவுருவைக் கண்டு, தம் வசம் இழந்து, அப் பெருமானது கண்ணிற் குருதி வருவதைக் கண்டு, 'இதற்கு அஞ்சேன், மருந்து கைகண்டேன்' என்று கூறித் தமது கண்ணையே அம்பால் இடந்து பெருமானுக்கு அப்பிச் சாத்தின காரணத்தால், 'கண்ணப்பர்' எனப் பெயர் பெற்றனர். "கண்ணப்ப னொப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்" என மணிவாசகப் பெருமானுர் சிறப்பிக்கப் பட்ட சிறப்பினர் இவர். ஆறு நாளில் சிவபிரானது தாள் நிழலைச் சேர்ந்த செல்வராம் இக் கண்ணப்பரை மகவாகப் பெற்ற நாகனுரது பெருமை சொல்லும் தரத்ததோ?

"மைந்தர்வந் தனையும் மைந்தர் வாழ்வு பெற்றதையும் எண்ணிச, சிந்தையில் உவகை தூங்கச் சில பகல் உலகில் வாழ்ந்து, சுந்தரக் கந்தலோகத் தொண்டர்கள் எதிர் அழைப்ப" நாகனுரும், தந்தையாரும் கந்தவேளின் திருவடி நீழலை அடைந்தனர். இவ்வரலாற்றுல் கண்ணப்ப நாயனுரின் தந்தை நாகனுர் முருகவேளின் பழந்தொண்டர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

நாகனுர் நாயனுர் வரலாறு முற்றும்.

வெற்றோசை வெங்கலம்போல் ஆகாமல், செம்பொன்போல்,
முற்றுணர்ந்தோர், பேசாமல் முன்மோனம் கொள்வாரே.

முறையோ, முறையோ!

(கி. வா. ஜகந்நாதன்)

நம்முடைய வாழ்க்கையில் ஏது செய்தாலும் அடிப்படையான குறிக்கோளாக இறைவன் திருவடியை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் அவ்வப்போது கொள்ளும் லட்சியம் மாறிக்கொண்டே வரலாம். எந்தக் காலத்திலும் மாறாமல் நமக்குத் துணையாக நிற்பது இறைவன் திருவடி. அதுவே ஞானமாக இருக்கும்; அதுவே பிறகு முத்தியாகவும் இருக்கும். அதனையே நம்முடைய லட்சியப் பொருளாக வைத்துக் கொண்டால் எதற்கும் அஞ்சாத நிலைவரும்.

இறைவனுடைய அன்பர்கள் அவனைப் பலவாறு வழிபடுகிறார்கள். அவனுடைய அடியையே தம் குறிக்கோளாக வைத்தே எல்லா முயற்சிகளும் செய்கிறார்கள். அதனால்தான் அவர்களுக்கு அடியார்கள் என்ற பெயர் வந்தது. இறைவனுடைய பெருமையை உணர்ந்து அவன் அடியிற் புகல் புகுவதே அறிவின் பயன்.

" கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின் "

என்பது திருக்குறள்.

அறிவுக்கு அழகு ஆண்டவன் திருவடிபற்றி வாழ்தல். அந்த லட்சியம் இல்லாதவர்கள் வேறு வகையில் அறிவு படைத்திருந்தாலும் அவர்கள் அறியாதவர்களே. அவர்கள் வாழ்க்கை வீணாகிவிடும். பயனின்றி அடியோடு கெட்டு விடும்.

" இத்தகைய முடிவு எனக்கு வரலாமா ?"

என்று கேட்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

அடியைக் குறியாது
அறியா மையினால்
முடியக் கெடவோ ?

அத்திப்பூ, வெண்காக்கை, மீன்கால், கேடருளம்
இத்தரையில் கண்டறிந்தார், இன்றுவரை இல்லையரோ.

அருமையாகப் பெற்ற எல்லாவற்றையும் வீணடிப்பதற்கு அறியாமை காரணம். இறைவன அடிமை லட்சியமாகக் கொள்ளாமல் இருப்பதே பெரிய அறியாமை. அதனால் வருவது கேடு. வாழ்வு போலத தோற்றினாலும் இறுதியில் கேடாக முடியும்.

" இந்த நிலையில் என்னை வைத்து விட்டாயே ?
இது நியாயமா ?"

என்று முறையிடுகிறார் அருணகிரியார்.

அடியைக் குறியாது அறியா மையினால்
முடியக் கெடவோ ? முறையோ ! முறையோ !

இந்த முறையீட்டை முருகனிடம் செய்து கொள்கிறார் முனிவர். "நீ ஞானத்தையே வேலாகக் கைகொண்டிருப்பவன். உன்னை எண்ணி அறிவுடையவனாக வாழ்வதுதான முறை. அப்படியின்றி அறியாமையினால் நான கெடுகிறேனே !" என்று எண்ணினவர்,

வடிவிக் ரமவேல் மகிபா !

என்று விளிக்கிறார். 'கூர்மையான வெற்றிவேலை ஏந்திய பெருமானே!' எனகிறார். தம்மிடத்தில் உள்ள அறியாமையைச சொல்லும்போது ஆண்டவன் கையிலுள்ள ஞானசத்தி நினைவுக்கு வருகிறது. அறியாமைக்கு மாற்று அறிவு அல்லது ஞானம். குறிக்கோள் இனனது என்று அறியாமல் வாழ்வை வீணாக்குபவனுக்கு ஞான பண்டிதசாமியாகிய வடிவேற் பெருமான் அறிவை அருள்வான். அதற்கு அடையாளமாகவே அவன் ஞானசத்தியை ஏந்தி யிருக்கிறான்.

அறியாதவரையும் அறிவுள்ளவராக்கும் பெருங்கருணை பூண்டவன் அவன். இதனைப் புலப்படுத்தும் திருவிளையாடலை அடுத்தபடி அருணை முனிவர் நினைவு கூர்கிறார். குறவாணர் குனறில் குறவர் மகளாக இருநது வாழ்ந்து வந்தாள் வள்ளி நாயகி. அநதப பெருமாட்டி, தான் திருமால மகள் என்பதை அறியாமல் இருந்தாள். முருகனே தனக்குரிய மணவாளன் எனற தெளிவும் இலலை. அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடந்தாள். மேகததோடு ஒட்டிநிற்கும் மினனல் தனியே நிலத்தில் கிடக்

பத்தியினால் முததியுறும், புணணியததால பத்தியுறும் ;
வித்துவினை யால்பிறவி, வேகங்கொண் டேயுறுமே.

குமா? அப்படிக்கிடந்தால் அது இயற்கையன்று. வள்ளி நாயகி வானிலிருந்து கீழேவிழுந்த மின்னுக்கொடிபோல இருந்தாள். அந்தக் குறமின்கொடியை மீட்டும் வானத்தில் ஏற்றி அதற்குரிய இடத்தில் வைக்கவேண்டும் என்று ஆண்டவன் எண்ணினான்.

தன் பெருமையையும் தான் எதைக் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும அறியாமற் கிடந்த வள்ளி நாயகியை முருகனே வலியவந்து ஆட்கொண்டான். கற்பகம் போல் வந்து தன்மேல் அந்த மின்னுக்கொடியைப் படர விட்டுக் கொண்டான்.

அவன் குணங்களால் உயர்ந்தவன்; குணமலை.
இவற்றை யெல்லாம் நினைந்து முருகனை விளிக்கிறார்.

> வடிவிக் ரமவேல் மகிபா, குறமின்
> கொடியைப் புணரும் குணபூ தரனே!

'ஞானசக்திதரனாக நீ இருக்கிறாய்; அறியாதவரையும் தடுத்தாட்கொண டருளுகிறாய். அத்தகைய உன்னை அணுகும் என்னைக் குறிக்கோளிலாமல் எல்லாவற்றைம் வீணாக்கும்படி செய்து முற்றும் கெடும்படி ஆக்குவது முறையா?' என்று வேசாறுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

> அடியைக் குறியாது அறியா மையினால்
> முடியக் கெடவோ? முறையோ! முறையோ!
> வடிவிக் ரமவேல் மகிபா, குறமின்
> கொடியைப் புணரும் குணபூ தரனே.

[நின்னுடைய திருவடியை லட்சியமாகக் கொள்ளாமல் அஞ்ஞானததில் முற்றும் நான கெட்டுப் போவது சரியா? இது முறையா, நியாயமா? கூர்மையான வெற்றி வேலையுடைய பெருமானே, மினனுக் கொடிபோன்ற குறக்குல வள்ளியைச் சேர்ந்து இன்புற்ற குணத்தில மலையைப் போன்றவனே.

முடிய - முற்றும். வடி - கூர்மை. விக்கிரமம் - வெற்றி. மகிபன - மனனன ; தலைவன். பூதரம் - மலை.]

முருகன திருவடியையே பரம லட்சியமாகக் கொண்டு வாழ வேண்டுமென்பது கருதது.

இது கந்தர் அநுபூதியில் 23-ஆவது பாடல்.

தாயின் பிழையும் தற்பரி அருளும்

[குகஸ்ரீ]

பரிதி தேவர்கள் பன்னிருவர். அவர்களுள் ஒருவர் விவஸ்வான். மதிநலம் மிக்க அவர்க்கு, ஒரு மைந்தர். அவர் பெயர் வைவஸ்வத மனு. சிறந்த அவர் துணைவியின பெயர் சிரத்தை. சிவ பகதியில் மனு சிறநதவர். சிவையை வழி படுபவள் சிரததை. இருவர் பக்திக்கும ஈடுகாட்ட, இந்த உலகில் எவரும் இல்லை. இத் தம்பதிகட்கு, வாழ்க்கையில் எல்லா நிறையும் இருந்தது; இல்லை பிள்ளை என்ற ஒரு குறை யும் இருநதது.

அரசே! தீராத உன் வேட்கையை, மகப் பேற்று வேள்வி தீர்த்துவிடும். நாளையே நல்ல நாள் அதற்கு ஆவன செய்! என்று, குல குருவான அருந்தவ வசிட்டர் அறிவித்தார். அதன் படியே, அரிய வேள்வி ஆரம்பிக்கப் பெற்றது.

பிறக்கும் ஒரு பிள்ளை. அவனே எதிர்கால அரசன். இனி, பெருமித திருவும் பெருகலுறும்; வழிவழி சந்ததி வளர்தலுறும் எனறு, மகிழ்கிறது மன்னர் மனம்.

நடுவரா யிருந்து, வேள்வியை ஒரு ரித்விக்கு நடத்துகிறார். சாந்தரான அவரை, சிரத்தை சந்தித்தாள். கை குவித்தாள். கண்ணீர் வடித்தாள். அதுகண்ட அவர் மனம் அதிர்ந்தது. எனன அம்மா செய்தி? என்று அலறினார்.

ஸ்வாமி! தேவதைகளை ஆவாகனம் செய்பவர் தேவரீர். புனித அத் தேவதைகள, தங்கள் கண்கட்குத்தான் புலனுவர். ஆண் மகவின்மேல், எனக்கு ஆசை யில்லை. பெண் மகவு தான எனககுப் பிறக்க வேண்டும். இது, என் பல நாளைய எண்ணம். வித்தகத் தேவதைகளிடம், என சார்பில் இதை விணணப்பியுங்கள்! அரசா இதை அறிய வேண்டாம். ஓமம் வளர்க்கும் உரியவர்கட்கும், இதை உணர்தது௩்கள் எனறு, விழுந்து வணங்கி வேண்டினள.

தக்கவர்கள் இன்றித் தனித்துண்ணல, தானகவர் மீன்
மொக்குகின்ற கொக்கான முற்பிறப்பின வாசனையே.

காரிகையர் கண்ணீர், எத்தகைய காரியத்தையும் சாதிக்கும். கோதையின் நிலே கண்டு, ரித்விக்கு குழம்பினூர். அஞ்சவேண்டாம் அம்மா! அப்படியே செய்கிறேன் என்று ஆறுதல் கூறினூர்.

நலந்தரு வேள்வி, அக் குறிப்பின்படி நடந்து கொண்டே இருக்கிறது.

* * * * *

பத்து மாதம் சுமக்கின்ருள், நீராட்டி, சீராட்டி, பாலூட்டி, தாலாடடி, கண்ணுறங்காது இரவும் பகலும் காக்கின்ருள். தீஞ்சுவை யென்று எதையும் தின்ருல், பாலனே நோய் பாதிக்குமோ என்று அஞ்சி, தன் வாயைக் கட்டி, வயிற்றைக் கட்டி வளர்க்கின்ருள். பருவம் வந்தபின், மங்கை ஒருததியை மணம் செய்து வைக்கின்ருள்.

ஆரம்பம், தாய்க் காப்பு. அடுத்தது, தாரத்தின் ஆதரம். இங்ஙனம் எல்லாம், ஆணின் வாழ்விற்கு மாதர் காரணர். மாக்கள் ஆகாமல், எவரும் மக்களாய் வாழ, அரிவையர் இல்லாமல் முடியாதே! 'இல்லாள் அகத்திருகக இல்லாதது ஒன்றில்லே'. 'பாழே மடக்கொடி யிலலா மனே' எனும் பழமொழிகள், அந்த உணமையைத் தானே அறிவிக்கினறன.

நிலமகள், நீர்மகள், அலேமகள், கலேமகள், மலேமகள் துணே யில்லேயேல், மண் விண வாழ்வனேத்தும் மடங்கிவிடும். 'அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ் வாழ்க்கை யெல்லாம்' என்னும் ஆனேருர் அறிவிப்பை, அறியாதார் எதுவுமே அறியாதார்.

அரசர், ஆண் மகவை அவாவுகிருர். அவனியை ஆள, ஆண்பிள்ளே வேண்டும் என்பது அவர் எண்ணம். ஏன, அரிவையர் ஆள்வது இயலாதா? அம்பிகே! அடியேன் எண்ணம் நிறைவேற, அருள்க தாயே! என்று, அனுதினமும் சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்தவள் சிரத்தை. அவள் எண்ணம், இபபோது கைகூடும் போல இருக்கிறது. அரசர் நினேவு அப்படி; அரசி சிந்தனே இப்படி

ஆணும் பெண்ணும், பாலும் சுவையும் போல்பவர். ஏற்றத் தாழ்வை எண்ணுதல் ஆகா. கருத்து ஒருமித்த கடமை

எங்கும் பரிதிகதி எனருலும், காந்தத்தில்
பொங்கொளிபோல், ஞானிகளில் தெய்வப் பொலிவுறுமே.

முக்கியம். சிறந்த நிறை யுடையவள் சிரத்தை. மேலும் தேவி பக்தை. கணவர் கருத்திற்கு மாருக, இத்தகைய சிந்தனை அவட்கு எப்படி உதிததது? அட பாவமே!

* * * * * * *

நீடித்த வேள்வி, ஒருவாறு நிறைவடைந்தது. அதன் பயனுக, சிரததா தேவி கருபபம் எய்தினள். பத்தாம் திங்கள் வந்தது பிரசவ சிரமம் நிகழ்ந்தது. குழந்தை பிறந்தது. குழலிசை யெழுந்தது.

விவரம் அறிந்த மனு விரைந்தார். நீராடினுர். இது, சசேல ஸ்நானம் எனப்பெறும். அதன்பின், சேய் முகத்தில் விழிக்கும் சடங்கு.

ஒரு வட்டில். அதில் ஒரு பட்டு. அதன்மேல் சேய். *காரிகையர் பலர், மகவைக் காட்டினர்.*

ஆ! பெண்மகவா? அரசர் அலறினுர். அரசி கண்கவில ஆநந்த மழை. மன்னர் விழிகளில் துன்ப மழை.

அந்தணர்கள் ஜாதகத்தை ஆய்ந்தனர்; இளா என்ற பெயரை யிட்டனர். அனபொடு ஆசி கூறினர். நல்ல தானம் ஆதிய நடந்தன.

* * * * * * * *

பார்த்திபர் மனம் படபடத்தது. விரைந்தார். வசிட்டர் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார். வைவஸ்வதா! வா அப்பா! என்ற அவர் முன், பொருமிக் குமுறினர் பூபதி.

ஸ்வாமி! புதல்வனை விரும்பினேன்; புதல்வி பிறந்தாள். வேள்வியில ஏதேனும் விபரீதம் விளைந்ததா? என்னைப் பொறுத்தவரை, எப்பிழையும் செய்திலன் எனறு, அதிர்ந்த மனத்தோடு அலறினர் அரசர்.

அப்படியா செயதி, எனறு, உள்முகம் ஆயினர் வசிட்டர். பிறகு கலஙகிய மனத்தொடு கண் திறநதார். பார்ததிப! வருநதிப் பயனில்லே. மகளே வேண்டும் என்று, சிரத்தை மதிததாள். அவள் சிந்தனை யறிந்து, ரித்விக்கு செயுல் செய்துளர். விதியும் இடைப் புகுந்து விளையாடி யிருக்கிறது.

காயம் நிலையல்ல, காண் இமையோர் ஆயிடினும்;
ஆயவுடல், ஆன்ம அருந்தவத்திற் குத்துணையே.

இயற்கையை மாற்ற இறைவனுல்தான் இயலும். அசிரத்தையை விடு! காமேஸ்வரனை, வாழ்விக்கும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரியால் வழிபடு! நியாயம் எதுவோ அது நிறைவேறும். அவமரும் உன் மனமும் அமைதி பெறும். இகமோ பரமோ சித்திக்க, இதற்கு அயலாக வழியில்லை. வீணாக நேரத்தை விரயம் செய்யாதே! ம். புறப்படு! எனரூர்.

அவர் கட்டளைப்படி, வேந்தர் விரைந்தார். புனித பூஜை அறையுள் புகுந்தார். தான ஒரு மன்னன் என்பதை மறந்தார்; விரத சீலராய் விளங்கினுர். உக்ரங் கொண்டு, ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரியை உருவேற்றத் தொடங்கினுர். நாள்கள் பல இடையில் நடந்தன. குமுறிச் சித்கனல் கொப்புளித்தது. அதன் மூலம், இறைவர் திருவுளம் இறங்கியது.

விழி! எழு!! பார்!!! அங்குப் போ என்று, யாரோ அறிவிப்பது போல இருந்தது. விழித்தார்.

அந்தப்புரத்தில், ஓரே ஆரவாரம். என்ன அது? என்று எழுந்தார்.

மகராஜா! மகராஜா!! என்று, ஏக குரல்கள் எழுந்தன. ஓடிவந்தார் வேந்தர்.

மகளாயிருந்த குழந்தை, ஆண் மகவாக மாறிவிட்டது அரசே! மாறிவிட்டது! என்று, பணிமாதர்கள் தம் பரிவு காட்டினர்.

காவலர் விரைந்தார். பிள்ளையைக் கண்டார். வித்தகத் திருவருளை வியந்தார்.

பிராணபதீ! என்ன விபரீதம் இது? அரசி அழுதாள். சிவாநுக்ரகம் என்று, மன்னர் சிரித்தார்.

வசிட்டர், அதே சமயம் வந்தார். மகிழ்ந்தது அவர் மனம். பிள்ளைக்கு, ஸுத்யும்நன் என்று பெயரிட்டார். ஜாதகம் முதலிய சம்ஸ்காரங்களைச் செய்தார். அதன்பின் அமைதியை ஆவலித்து, தீர்த்த யாத்திரை சென்ரூர்.

இந்த நிலையுணரா(து,) இன்பமென்றும், வாழ்க்கைநிலை
சொந்தமென்றும், பல்இளித்துச் சொக்குவது நல்லறிவோ?

ஸுத்யும்நன் வளர்ந்தான். தெளிவு தரும் நூல்களில் தேறினன். வில்லாதி வில்லன். வீராதி வீரன என்று, போற்றி உலகம் அவனைப் புகழ்ந்தது.

சிரத்தாதேவி, மகனைக் காணும்போ தெல்லாம் சிரித்தாள். எண்ணத்தில் மண் விழுந்ததே என்று, அதே நேரததில் அவள் இதயம் அழுதது. தநதைக்கு ஒரு மனநிலை. தாய்க்கு ஒரு சிநதனை. மாறுபட்ட இவ்விருவர் நடுவில், மகன். ஐயோ! என்ன மோசமான சூழ்நிலை!

பாலனுன பருவம். குமரனுன வயது. இப்போது கோல மான தருணம். இனி சும்மா இருக்க முடியுமா? பல சமயம், காடுகட்கு, வேட்டை என்று சென்றுன். வெற்றி கொண்டு மீண்டான்.

* * * * * * * *

மேருவின் அடிவாரம் தாருவனம். ஒருநாள், எடுப்பான குதிரைமேல் ஏறி, புதிய அவ்வனத்துள் புகுந்தான. படபடக் கும் மின்சாரம் பாய்நததுபோல், ஏதோ ஒரு விறுவிறுப்பு உடலில் விளைந்தது. என்ன இது? எனறு எண்ணினுன். ஏறி யிருந்த குதிரையி லிருந்து இறங்கினுன்.

இயற்கையின் அமாநுஷ்ய சகதியை, என்னவென்று சொலவது? ஆணுயிருநத குதிரை பெண்ணுக, மங்கையாகத் தன்னுடலும் மாறியதை அறிந்தான்.

அடடா! கனவா நனவா காண்பது நான்? எனறு கதறி னுன். அதிர்ந்தது மனம். ஆடியது உடல். சொற்கள் குழறின. சுழனறு விழுந்தான்.

அச்சம் அதிகரித்தது. மடப்பம் மலிந்தது. தோன்றியது நாணம். நடுக்கம் தொடர்ந்தது. காரணம் அறிய முடியாமல் கலங்கினுன். இந்த உருவில், நகர்க்கு எப்படிப் போவது? ஒனறுமே தோன்றவில்லையே!

பகல் போயது. இரவு வந்தது. கடும்பசி காதடைத்தது. காய கனி பறித்தான். உண்டான. கடும் இளைபபு கண்ணை மறைத்தது. ஒரு மரத்தடியில் படுத்தான். மெய்ம்மறந்து

அரசிலைநீர் போலுடல்வீழ் முன்னம், அமலன
திரவடியைப் பூசித்துத், தேர்வுபெறல் நன்றன்றே.

உறங்கினான். அஞ்சிய குதிரை, மனம் போன வழியே சென்று மறைந்தது.

ஸுத்யும்நன், வைகறையில் எழுந்தான். கடனை முடித்தான். எதிரில் இருந்த பொய்கையில் இறங்கினான். தனது நிழலைத் தண்ணீரில் கண்டான். மானததால் மனம் குன்றினான். நீராடினான். ஈர உடையை, உலர்த்தி உடுத்தான். விதியை நொந்தான. வேதனை யடைந்தான. அந்த நாள் செய்தி இது.

அடுதத நாள், பெண்மை தந்த வனத்தை வெறுத்தான். அடுத்த காட்டை அடைந்தான். அங்கு ஆஸ்ரமம் ஒன்று அமைத்தான்.

ஆண உடையை வீசி எறிந்தான். மரவுரியாலும், தழைகளாலும் உடலை மறைத்தான். நடுங்கி நடந்தான். கண்ணீரால், தழைகள் நனைந்தன.

• தந்தையும் தாயும், மைந்தனைக் காணாது வருந்தினர். பரிஜனங்கள், நாடு காடெல்லாம் தேடினர். அவர்களுள் இரணடொருவர், காட்டில் இருந்த அவனைக் கணடனர். யாரோ பெணபால் என்று எண்ணினர். அசட்டை செய்து போயினர். அவனும் தன்னை அறிவிக்க நாணினன். இரண்டொரு ஆண்டுகள, இடையில் உருண்டு எப்படியோ ஓடின.

* * * *

தருக்கள் முழுதும் தளிர்கள். மணம் கமழும் மலர்கள். உவகை தரும் காய் கனிகள், கொத்துக் கொத்தாய், ஒவ்வொரு மரத்திலும் ஊசல் ஆடுகின்றன. குயிலகள் கூவின. மயில்கள் ஆடின. தென்றல் தேர் ஏறி, வசந்த காலம் வந்தது.

மாலை வேளை. வில் ஏந்திய தோளன். கணை பிடித்த கையன. எடுப்பான மார்பன. காமனும் நாணும் கட்டழகன ஒருவன், அரண்யத்தில் வேட்டை யாடி, அயர்ந்த நிலையில வந்தான்.

ஒரு மரத்தடியில், தனியிருந்தாள் ஸுத்யும்நத் தையல். வந்தவன கண்டான் ; யார் இவள் ? என்று, அடிமுதல் முடி வரை அதிசயித்து நோக்கினான. வாரி விழுங்குவான்போல்

வீணும் அசத்தியம், சத்தியத்தை வெலலாது ;
மாளுத கோபம், பொறுமைமுனர் மாய்ந்துறுமே.

பார்க்கும் அவனே, வனிதையும் வியந்து நோக்கினள். கண்கள் இரண்டும் கலந்தன. இருவர் உடலிலும், ஏதோ ஒரு உணர்வு, விறு விறு என்று புகுந்து விளையாடியது. குலமறியார். குணமறியார். எதிர்பாராத சந்திப்பு. காலம் செய்யும் கதியா ? அல்லது கர்மம் செய்யும் சதியா ? என்னென்று சொல்வது ?

மாதர் திலகமே! மான்போல் மருளும் நீ யார் ? இங்குத் தனித்து இருப்பது ஏன் ? என்றான் அவன்.

'நான். ஒரு அகதி. என இளம்பருவப் பெயர் இளை என்று, தலை குனிந்து கூறினள் அத்தையல்.

நான் மதிமகன். என் பெயர் புதன். இதுவரை என் மனம், எதையும் கண்டு மயங்கியது இல்லை. ஊழின் வலியோ ? உன்னைக் கண்டதும், தாளமிட்டு உள்ளம் தடுமாறுகிறதே !

வீரர் திலகமே ! இங்கும் இதே செய்திதான். இயற்கைத் தெய்வம், இனி என்னென்ன செய்ய எண்ணி யுளதோ ? என்று, முன்னும் பின்னும், அவள் எண்ணி உரைத்தாள்.

கண்ணும் மனமும் கலந்தன. அதன் பின், வாயில் பேச்சு வரவில்லை. தம் வசம் இழந்தனர். பரவசம் எய்தினர்.

* * * *

ஒரு ஆண்டு என்ற பெயர் கொண்டு, காலச் சக்கரம் உருண்டது. காரிகை கருப்பம் எய்தினள். பிள்ளை காலத்தில் பிறந்தது. புதன், தன் மைந்தனுக்குப் புரூரவன் என்று பெயரிட்டான். இடையில ஆறு திங்கள் ஆயின.

ஒரு நாள் புதன், இளை ! உனக்கும் எனக்கும் தொடர்பு தந்த ஊழ், பிள்ளை பிறந்தபின் பிரிவை நினைத்தது. தெய்வமே துணை. வேறு வழியில்லை. ஒன்பது கோள்களுள், நான் ஒருவன என்றான். மாபெரும் அவன் உருவம், அவ்வளவில் எங்கோ சென்று மறைந்தது.

உலகமே சுழல்வதுபோல், உணர்கிறது உள்ளம். சிறிது நேரம் அமைதி. அதன்பின், இயற்கையின விசித்திரத்தை எண்ணியும்நன் எணண லாயினன். பெண்ணாக ஆதியில் பிறந் தேன் ; என் பெயர் அப்போது இளை. அடுத்து ஆணாக மாறி

கண்ணன்முன், அன்றசுரர் கால்சாய்ந்து போனதுபோல், புண்ணியத்தைப் பாவம், புறங்காண மாட்டாதே.

னேன் என்று, அரண்மனையில் சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். மாபெரும் வேட்டைக்கு வந்த இடத்தில், மங்கையாக எப்படி மாறினேன்? புதனைக் கண்டேன். பெண் புத்தி பேதலித்தது. பிள்ளை இவன், என் மூலம் பிறக்க வேண்டும்! அதற்காகத்தான் விதி, அப்படி என் அறிவை மறைத்ததோ? இறந்த காலத்தை மறந்து விடும்படி, இயற்கை எவர்க்கும் உதவுகிறது. நிகழ்ந்தவைகளை எல்லாம் நினைத்தால், நெஞ்சு வெடித்து விடும்போல் இருக்கிறதே!

* * * *

வருவது வருக! வசிட்டரைச் சேவிக்கலாம்! என்று எழுந்தான். புறப்பட்டான். நல்ல வேளை. தீர்த்த யாத்திரை சென்ற அவர், இப்போது திரும்பி யிருக்கிறார். அவர் திருவடிகளில், வீழ்ந்து எழுந்து விம்மினான். அநியாய தன் கதையை அறிவித்தான.

ஆ! ஸீத்யுமநனு நீ? தாயின் தவறான எண்ணம், தந்தையின் சங்கலபத்தைத் தவிடுபொடி செய்தது. அதனால், பெண்ணாகி அன்று பிறந்தாய். அதன்பின், அமலனின் அருளால ஆண்மகன் ஆயினை!

ருத்ரரும் ருத்திராணியும், வளம் மிகுந்த வனத்திற்கு, ஒருதினம் வநதனர். அணுக்கராய் இருவரும் அமர்ந்தனர். தர்ம சூட்சுமத்தை, விரிவாக எடுத்து ருத்திரர் விளக்குகிறார். செவிமடுத்த ருத்ராணி, அது குறித்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

வாய்மை முனிவர் இருவர், அவ் வழியே வந்தனர். தனித்த இடத்தில் ருத்ர தம்பதிகள். அந்நிலையில், அவர்களைப பார்பபதும் பாபம் என்று அஞ்சினர். திரும்பினர். ஓடியே போயினர்.

பெண் பொம்மைக்கு, ஒரு புடவை கட்டினால் போதும். அதைப் பார்த்துப் பல்லிளிக்கும் புதுயுக புத்திசாலிகள் பலருளர். இது ஒரு தவறா? ஏன் ஓட வேண்டும்? என்று, இக் கேள்வியை அவர்கள் எழுப்புவது இயற்கை.

சதிபதிகள், யாரும் அற்ற தனித்த இடத்தில், வாளா இருந்தாலும் போதும். அந்நிலையில, அவர்களைக காண்பதும்.

பொறப்பறிவி லாத புதல்வாகளைப பெற்றோர், தம்
முற்பிறவிச் செய்வினையாம் என்றுமுகம் தொங்குநரே.

பாவம் என்று அஞ்சும் மனநிலை இருந்த வரையில், வளம் நிறைந்து உலகம் வாழ்ந்தது. வாழ்நாள் பெருகி வளர்ந்தது. அம் மனோதர்மம் மாறிய பின்னர், எந்தக் கோணத்திலும் அமைதி யில்லையே! இதை நினைவார் இல்லாத குறையை, ஆ! யாரிடம் சொல்லி ஆறுவது?

அம்முனிவர்கள் நிலை யறிந்த ருத்ராணி, நாணித் தலை குனிந்து நகைத்தாள். அவளை உவகைப படுத்த நினைத்த உருத்திரர், இவ்வனத்திற்கு எவர் வரினும் பெண்ணுவர் எனருர். இரணடொரு நாளகளுக்கு முன்தான், இது நிகழ்ந்தது.

அதை நீ அறியாய். வேட்டை யாட விரைந்தாய். விளை யாட்டாகச சொன்ன ருத்ரர் வார்த்தை, விபரீதத்தை உன்னள வில் விளைவித்தது. பெரியோர்கள் பேசும்போது, எச்சரிக்கை யாகப பேசவேண்டும். இனறேல், பலர்க்கு அதனுல் பாதகம் விளையும். உன்னுல உலகம் இதை உணர்நது கொள்ளும். புதன மகன் புரூரவன், புததிசாலியா யிருப்பான். எதிர்கால சநதிர வம்சம், அவனுல் அதிக பயனை யடையும்.

அஃது இருககட்டும். தாயின சிந்தனை, தந்தையின் நினைவு இரண்டும், ஆணுக்கி, மீட்டும் பெண்ணுககி, எப்படி யெப்படி உனனைப் பாலமாறச செயதது பார்த்தாயா? அதனுல்தான், தம்பதிகள், ஒதத மனத்தொடு வாழ வேண்டும் எனபது. அஃது இல்லாமையால்தான, பிறக்கும் பிள்ளைகள் எங்குஞ் உருபபடுவது இல்லை. இதை அறிவாரும் இல்லை. அறிந் தாரும் மறநதார். உலகப போக்கை உணர்நதால், எஙகள உளளம் அதிர்கிறது. பரிதாபமான, இந்தக் கண்ருவிகளை யெல்லாம் பார்கக வேண்டாம் எனறு, ஓடிப் போகிறோம். காடுகளில், மலைகளில, குகைகளில் ஒளிந்து கொள்கிறோம். தனியிருந்து தவம்கிடந்து, பேருன சாந்தியைப் பெறுகிறோம். எல்லா முனிவர்களின வரலாறும் இதுதான். தாய் தந்தை யர் தவறு, தொடர்ந்து உன்னைத் தொலலைப படுத்துகிறது. அதனுடன், முன்னைய ஊழும் முறுவலிககின்றது.

பன்றிபல குட்டியிடும், யானையொரு கனறீனும்,
என்ருல், எதற்குமதிப் பென்றெவரும் ஓர்வாரே.

243

உன்மீது வைத்த நினைவான பற்றை,
ஒருபோதும் மாற்ற நினையேன் ;
என்மீது வைத்த புரிவாமுன் நட்பும்,
இடையா திருக்க ; ஒருகால்
என்மீது பட்சம் இலியாய், எனைப்பெ
ரிதுநீ மறக்க வரினும்,
உன்மீது குற்றம் உரையேன்; எனக்குள்
உணர்வாக உற்ற குகனே !

No 1506
ASOKA
No 1506

Coffee
Ours for Quality

RAW ROAST OR GROUND

GANESH & CO., (MADRAS) PRIVATE LTD. MADRAS

நம்பிக்கைக்கும் நாணயத்திற்கும் உங்கள்
நன்மதிப்புப் பெற்ற நகை வியாபாரிகள்.

சுவர்ண மாளிகை

A. S. S. M. சோமசுந்தரம் செட்டியார் & Co.

தங்க நகைகள், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் வியாபாரம்.

124, தெற்காவணி மூலவீதி :: மதுரை

Tel: "FAITH" Estd: 1924. Phone: 113

குடை மார்க் பினாயில்

(சிறந்த கிருமி நாசினி)

தயாரிப்பாளர்:

ஸ்பிரிட் வேர் ஹவுஸ்

49, சைடன் ஹாம் ரோடு
சென்னை-3. டெலிபோன்: 33952

விநியோகஸ்தாகள:

கார் & கம்பெனி

1/6, செகின் லேன் பீச,
சென்னை-1. டெலிபோன்: 22058

அமிர்தவசனி சந்தாதாரர்கட்கு வேண்டுகோள்:

பங்குனி மாதத்துடன் உங்கள் வருட சந்தா முடிவடைகிறபடியால்,
தயை கூர்ந்து சுபகிருது வருஷ சந்தாத் தொகையை அனுப்பும்படி
ஞாபகப் படுத்துகிறோம். வி. பி. யில அனுப்ப இயலவில்லை.

அமிர்தவசனி காரியாலயம் 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1.

Printed by V. Thirunavukkarasu at the Rathnam Press (Branch
65, Tiruvalluvar Street, Madras-1